

Не обиждайте Юда!!

През близо 60-те години, които съм прекарал на този свят, имах нещастieto да се сблъскам с различни предатели — някои от тях бяха от голяма тежест и стигнаха много близо до мен. Всички те се криеха зад маска на доброта — така наречени приятели, самопровъзгласили се християни, някои добре запознати с Библията — всички твърдяха, че са измъчвани от живота и други мелодраматични истории. А в дълбочина винаги беше едно и също: експлоатация, обикновено от финансов характер. Като паразити, които се нахвърлят да изсмукват кръвта ти, или малки хора, изгубени в себе си — повечето от тях нарцисисти с грандиозни представи за себе си, но без никаква връзка с реалността. Извиненията и подобни неща отдавна са забравени в речника им. Щом ги разкриеш — а ще ги разкриеш, тъй като в даден момент те губят самоконтрол в тихата си експлоатация и разкриват истинското си лице — те преминават без угризения към следващата си жертва. Хората ги наричат Юда. И тук искам да спра, защото мисля, че правим несправедливост към тази фигура — Юда. Да, Юда предаде. Той предаде най-чистата душа, която някога е стъпвала на тази земя. Този, Който го избра сред мнозина други и го постави в тесния кръг на 12-те ученици. Този, Който му позволи да види как възкресява мъртвите, отваря очите на родените слепи, дарява прокажените с кожата на малки деца и дарява радостта от ходенето на инвалидите. Този, Който му даде и на него тази сила — и му позволи сам да върши тези чудеса! Христос призова Юда да бъде апостол! Но Юда Го предаде — и Го предаде за пари. Юда беше любител на парите и дребен крадец. Точно като различните дребни крадци, които съм познавал, които винаги се приближават към хората с приятелска фасада. Обичаше ли Юда Христос? Разбира се, до известна степен Го обичаше. Но обичаше и парите. „Какво ще ми дадете, за да ви го предам?“ — попита той първосвещениците, които без колебание се съгласиха на 30 сребърника, което беше доста голяма сума — половин годишна заплата по онова време. Той забрави

чудесата, забрави идеите, забрави любовта си към Христос. Или по-скоро, не я забрави. Доказа, че това е фалшива любов. Тридесетте сребърника я превърнаха в лъжлива любов. Те тежаха повече на везните. Ще дойде време, когато любовта към Христос ще бъде претеглена. На другата страна се поставя нещо — за Юда това бяха тридесет сребърника; за други — нещо друго, било то финансово или не. И тогава любовта към Христос се оказва недостатъчна, лека, лъжлива. „Мене, Текел, Перес“, както ръката на Бога написа на Валтасар. „Ти си претеглен на везни и си намерен липсващ“ (Даниил 5:25). Така е и с различните предатели, които съм срещал. Може би и те не знаят, че ще предадат. Може би си мислят, че са твои приятели и приятели на Христос. Но когато тридесетте сребърника се разкрият, те с радост ги пхат в пазухата си и те изпращат към кръста. Но тук сравнението с Юда свършва. Защото веднага щом Юда видя, че Христос е отведен, за да бъде разпънат, той се срина. Не го беше очаквал. Съвестта му започна да го измъчва. Осъзна какво беше сторил. Тича към храма и хвърли сребърните монети право в лицата на първосвещениците! „Съгреших, като предадох невинна кръв!“, извика той (Матей 27:4)!! Юда се покая!! Писанието го казва толкова ясно, а все пак всички се заемат да ни обясняват защо „покаянието“ и „разкаянието“ са различни, както казват. Може би разкаянието на Юда не се вписва в наратива, който са измислили. Предателят – подобно на съвременните предатели – не съжалява за действията си. Той не изхвърля сребърните монети. Той остава предател и циник до самия край. И точно това правят много предатели днес. Те остават предатели до самия край. Те са подхранили егото си до такава степен, че съвестта им е станала безчувствена, несъществуваща. Като безчувствени животни, те преминават към следващата си жертва. Но това не е това, което направи Юда. Юда не премина към следващата жертва. Той се замисли. Видя какво се беше случило. Направи стъпки към покаяние. Изповяда греха си. „Съгреших“, каза той. „Предадох невинна кръв!“ Взе парите – сребърните монети на предателството – и ги хвърли в лицата им. Юда се покая. Но не можа да понесе стореното, затова взе въже и се обеси. Юда имаше съвест.

Доброволно плати за предателството си с живота си. Но това не помогна. Чудя се, спасен ли беше Юда? Цялата християнска литература се е нахвърлила върху него, фокусирайки се върху отвратителния акт на предателството срещу Христос. Но Бог иска всеки да бъде спасен и да стигне до познание на истината (1 Тимотей 2:4). Така че ще видим в онзи ден какво е станало с Юда. Но той се покая и го показва не с думи, а с дела. Торбичката със сребърните монети не беше в пазухата му. Той я беше върнал. Дори обесването му беше акт на изкупление. Да плати с живота си за злото, което беше сторил. Затова нека не сравняваме Юда с различните непокаяли се предатели, които носят сребърните си монети в пазухата си, броят ги една по една всеки ден и се усмихват самодоволно на „постиженията“ си. На Юда дори не би му хрумвало нещо подобно. Затова те са много по-лоши от него.

Сега, като се има предвид хаосът, който срещата с предател внася в живота на човек, как тези предатели се озоваха на пътя ми – и може би и на вашия? По случайност? Кой знае. Но Самият Христос избра Юда, един предател. Знаеше ли Той от самото начало, че той ще Го предаде? Може да кажете: „Бог не знае ли всичко?“ Да, знае, но Той дава на всички хора възможности, и в крайна сметка човекът сам решава какъв път да поеме. Той избра Юда, макар да знаеше кой е той и колко зло е в сърцето му, което един ден щеше да излезе наяве. И все пак му даде тази възможност. Не беше неизбежно Юда да Го предаде. Христос не искаше той да Го предаде. Те щяха да Го разпнат дори и без предателството на Юда. Щяха да намерят някой друг – някой, който не е от вътрешния кръг на онези, които Христос беше избрал един по един – и този човек щеше да Го предаде. Христос лично избра Юда да бъде близо до Него. Той му повери парите, въпреки че знаеше, че той краде. И все пак не му каза нищо. Може би си помисли: „Може би ще се покае. Нека му дам още един шанс.“ Той знаеше колко е измамно сърцето му; знаеше миналото му – хората не стават крадци за една нощ – но го допусна близо до Себе Си. Той разпозна любовта, която този човек изпитваше към Него, и може би се надяваше, че тази любов ще стане по-силна и че тридесетте сребърника няма

да успеят да я обърнат наопаки. Ето защо му даваше шансове. И това е, което Христос прави за много предатели, и може би го е направил чрез мен и теб: Той им дава шансове. Шансове да не станат предатели. Шансове за любов. Шансове да оставят мрачното си минало зад гърба си. Да започнат на чисто. Някои може да се възползват от този шанс. Други обаче остават верни, докато не се появи изкушителната привлекателност – тридесетте сребърника. Веднага щом се появи това изкушение, те грабват тридесетте сребърника и продават вярата си – или, по-точно казано, я превръщат в фалшификат. Надявам се, че някой ден те ще намерят покаяние, дори ако вече са взели тридесетте сребърника и не могат да ги върнат. Бог приема всички, които се покаят. Той никога няма да затвори вратата пред истински покаялия се човек. Но в крайна сметка пясъкът в пясъчния часовник се изсипва и настъпва краят. И тогава вече няма място за покаяние. Що се отнася до онези, които са били предадени, те трябва да намерят утеха в това, че са изпълнили Божията воля – действали са вярно с любов и състрадание, в съответствие с принципите си и принципите на Евангелието, дори към хора, които не са го заслужавали – и това ще има голяма награда в онзи Ден, Денят, за който е писано: „И Бог ще изтрие всяка сълза от очите им; няма да има вече смърт, нито скръб, нито плач. Няма да има вече болка, защото предишните неща са отминали.“ (Откровение 21:4)